

afs.
Anita Petersen
Svend Trøstsvej 5, 1.
1912 Frederiksberg

KVINDER FOR FRED

V/Anita Petersen
Svend Trøsts Vej 5, 1.
1912 Frederiksberg
<anitap@mail.dk>
tlf. 33 31 17 49

Materialer kan bestilles

hos Vibeke Aagaard
Slippen 3, st., 2791 Dragør
vibeke@slippen3.dk
Tlf. 32 53 40 02

Stor plakat	10,00 kr.
Lille plakat	10,00
Sølvnål, due	20,00
Mærkater, pr. ark	5,00
Nyt postkort, kvinde med klode: 1 stk. 5,, 3 stk	10,00,

KØKKENRULLEN

udsendes 6 nr. årligt
150,00 kr.
giro 5 71 87 08

hos Birgit Arrenakke, tlf. 36 46 53 99
<nak@city.dk>

Videofilm "Keep Space for Peace"
med Bruce Gagnon. 58 min.

Dansk tekst på papir

Kan lånes for portopris + kopipris af tekst på
ca. 10 sider.

Kopi af TVudsendelsen m Ulla Røder
i "Magtens billeder". DVD og bånd.

DVD "11. september. Under overfladen"
Vol. 12, kan lånes eller købes for porto + kopi-
pris.

Ny DVD "A Space for Peace" kan lånes eller
købes for porto + kopipris.

hos Grete Møller, tlf 43 73 00 63
<gretemoller@yahoo.dk>

www.kvinderforfred.dk

klip

klip

Jeg ønsker at få tilsendt KØKKENRULLEN årsabonnement: 150,00 kr.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ By: _____

Sendes til Anita Petersen, Svend Trøsts Vej 5, 1. 1912 Frederiksberg.

Follow the Women

krydse grænser - bygge broer

Libanon - Syrien - Jordan - Palæstina

Følg kvinderne - Follow The Women

For 5. gang blev turen: Follow the Women til Libanon, Syrien, Jordan og Palæstina gennemført - delvis på cykel fra 8. til 21. oktober 2009. Ca. 125 (200) kvinder og ca 5 mænd fra mere end 30 lande deltog. Antallet skiftede, da ikke alle gennemførte hele turen.

Follow the Women blev skabt i Storbritannien af Detta Regan og personer omkring hende. På den første tur var de 9 kvinder, der cyklede i Libanon, Syrien og Jordan (de kom ikke til Vestbredden).

Ideen til cykling i Mellemøsten opstod, da Detta arrangerede udveksling mellem palæstinensiske og israelske unge. Her blev hun opmærksom på palæstinenserens situation. Ved et møde med Arafat spurgte hun: "Er det muligt at lave en cykeltur for kvinder til Vestbredden?" Hun fik svaret, at det skulle hun gøre. "Kom med kvinderne, og lad dem selv se hvad der foregår".

Follow the Womens motto er.

- GO** Formålet er at komme til regionen.
- SEE** Se realiteterne for livet i Mellemøsten.
- TELL** Fortæl om det til alle, når du kommer hjem.
- ACT** Opfordrer alle til at handle og støtte projekter i Mellemøsten til fordel for kvinder og børn.

Follow the women har i de sidste 5 år støttet forskellige projekter i Palæstina. Målet er at fortsætte med at skaffe penge til projekter i flygtningelejrene i Mellemøsten.

Siden sidste år har FTW bygget 2 legepladser, den ene i Aqbat Jabr i Jericho og den anden i Al Ram. I år ønsker FTW at fortsætte succesen og skaffe penge nok til at bygge mindst 2 legepladser i Gaza.

Lande der støtter Follow the Women: UK, Austria, Italy, Palestine, Greece, France, Poland, Lebanon, Germany, Jordan, Turkey, Estonia, Bulgaria, Tunisia, Belgium, Serbia, Canada, Iran, UAE, Portugal, Syria, Netherlands, Norway, Finland, Denmark, Japan, Sweden, Australia, USA, Cyprus.

Læs mere: www.followthewomen.com eller skriv til founder@followthewomen.

I dag er der ca 1200 elever, fra børnehaven til 12. klasse. Børnehjemmet har plads til 300 børn; men da de for et år siden rejste hjem på ferie til Gaza og Vestbredden, kunne de ikke vende tilbage, da Israel ikke tåler palæstinensere i Jerusalem end ikke skolebørn.

Skolen er privat og modtager ikke offentlige tilskud. Det er en eftertragtet skole af palæstinensiske forældre, som betaler skolepenge. 200 børn har fripladser. Skolen har frivillige praktikanter. "Også israelske praktikanter?" blev der spurgt fra danskerne. Mahera svarede, at det havde hun prøvet, men det gav kun problemer.

Efter rundvisningen og dygtige elevers danse-optræden fik vi et dejligt måltid mad og Dorthe overrakte vores FTW-Pris.

Da vi sagde farvel til hinanden var Maheras sidste ord: "Det eneste, vi ønsker er retfærdighed."

Her spredtes gruppen, og der var ingen problemer med at komme ud af Jerusalem.

Vi skulle til Ramallah til afslutningsfest. Man takkede os, fordi vi var kommet, og mente vi var rollemodeller for kvinderne i regionen. Dette svarede på vore vegne. Senere kunstnerisk optræden med flotte danse. Nu kom meget realistiske scener, som selv om de var på arabisk godt kunne forstås, Soldaternes og palæstinensernes kropsholdning var ikke til at tage fejl af. Sluttelig skulle en gammel mand adlyde en ordre. Da han nægtede, blev han skudt.

Hjemme på hotellet var der aftenmøde for alle deltagerne. Næste tur med Follow The Women bliver nok april 2011.

Onsdag 21/10 2009. Hjemrejse, afsked og kaos. Alle har vi nydt turen. Nu vil vi spredes ud over den ganske klode. Alle verdensdele var repræsenterede. Der blev udvekslet især E-mail adresser og løfter om at mødes snart igen. Vi kører i flere busser mod den jordanske grænse. Med bussen er Martha fra Jordan. Hun har en hilsen til hver enkelt af os fra de palæstinensiske børn. Et armbånd, broderet fint med hvert bogstav sin farve - og det palæstinensiske flag. Vil palæstinenserne få deres egen stat? Det ved kun politikerne!

21/1 2010 Birgit Arrenakke Hansen

Danskergruppen er kommet gennem Kalandia og fortsætter med den lokale bus til Dar-el-Tifl i Øst-Jerusalem. Her bliver vi hjerteligt modtaget af skoleinspektør Mahera El-Darjani, som Hanne før har besøgt. Vi havde hjemmefra valgt, at Mahera skulle have årets Follow The Women Pris.

Skoleinspektøren bestjålet og i husarrest

Mahera El-Darjanis historie handler om en palæstinenser, der i 67-krigen ligesom sin familie blev berøvet alt, bl. a. villaer som familien havde ejet i flere generationer. Familien fik ingen form for erstatninger overhovedet.

I dag regner Israel Mahera for at være "farlig", derfor kan hun ikke have en lejlighed ude i Jerusalem; men må bo på skolen. Som Mahera (78 år) selv siger, så kunne det være rart med lidt ro og lidt privatliv. Mahera har været meget aktiv inden for spejderbevægelsen og var i 50erne i Danmark som repræsentant for de jordanske pige-spejdere.

Vi bliver budt ind for at høre hendes og skolens historie. Ind til 1948 havde man levet fredeligt med sine naboer i kvarteret og besluttet, at her har vi ikke ufred. Men pludselig kom Deir Yassin-massakren. Forældrene havde råbt til børnene, at de skulle gemme sig. Hen mod aften havde der samlet sig 55 forældreløse børn, som en palæstinensisk kvinde Hind Husseini samlede sammen og tog sig af. Hun fik oprettet en kostskole eller børnehjem for disse børn. Kostskolen voksede og i 1994 da Hind Husseini døde blev Mahera leder.

Mahera El-Darjani modtager Follow the Women Prisen 2009 af Dorthe Lemke. FTW-prisen blev indstiftet i 2008 med formålet at understøtte ildsjæle, grupper eller projekter, som gør en sjælden indsats for andre.

Libanon

Fra Danmark deltog 18 kvinder i alderen fra 22 til 74 år. Vi fløj København - Beirut, efter en mellemlanding i Istanbul. Sen aften i Beirut Lufthavn var det lige ved, at jeg ikke havde fået indrejse i Libanon. Problemet var, at i mit pas var 2 stempler, fra ind- og udrejse af Israel for 6 år siden.

For os frimodige danskere kan 2 stempler i et pas forekomme totalt ligegyldige. Her var det dødsens alvor. Jeg kunne være blevet fængslet. Der var vældig aktivitet i kontoret ved skranken. Telefonerne glødede. Endelig kom jeg forbi skranken, efter et rødt kort var udfyldt med passets oplysninger, og kortet havde fået stempel. Med nogen forsinkelse fulgtes jeg med de øvrige danskere til vores hotel.

Fredag 9. okt. i Beirut. Vi fik cykler udleveret og tilpasset.

Kørt i busser til flygtningelejrene Sabra og Shatila. Vi var inddelt i 4 hold og gik rundt i de smalle gyder. Der var så trøstesløst af fattigdom, snavs, og håbløshed. Der var mange åbne boder med masser af tøj og meget andet til salg; men ikke megen handel. Gaderne var meget smalle og uregelmæssige. El-ledningerne hang over os som spaghetti. Husene uregelmæssige. Vinduer, gardiner, vasketøj, hullede vægge. Det mest fattige sted jeg har set.

På et torv med mange plasticstole skulle vi samles og høre taler. Over os var udspændt en stor grøn presenning for at skærme os mod solen. (Måske 35 grader) - store plakater højt oppe om massakren her i september 1982, "Memory of Blood".

Efter Libanons nationalsang var der taler med velkomst på engelsk og arabisk. Dette spurgte: "Hvad kan FTW gøre for Sabra og Shatila?" Hun svarede selv, at vi først og fremmest skal fortælle om, hvad vi har set. Vi håber at Besættelsen snart er slut og Muren revet ned. Så kan vi alle mødes i Jerusalem.

Fra deltagerne bliver spurgt: "Hvorfor taler vi ikke med jeres kvinder?" Nu kommer 3 kvinder på scenen og får spørgsmålet: "Hvad venter I jer af fremtiden?" Og der svares drømmende: "Om 10 år er vi tilbage i Palæstina". Forholdene i flygtningelejrene drøftedes. Man ønskede forbedringer. Vi gik tilbage til busserne. Kunne ikke undgå at se hullerne i cementen ved siden af kloakdækslerne. Hvem mon boede der nede?

Kørte til stor velkomstceremoni med taler og meget flot underholdning, der begejstrede. Musikken med de dumpe trommerytmer gik dybt ind. "Kvinder over hele kloden skal arbejde for fred". - "Jesus gjorde vand til vin; men Israel gør vand til blod".

Vores dejlige Detta talte: "Alle sagde, at det ikke var muligt at cykle her; men vi gør det. Kvinderne i området skal høres. Hvorfor skal de rejse i 2 dage for at komme en afstand, der kan køres på 1 ½ time. Folk siger til mig at fred er umuligt i dette område. Vi skylder det til vore børn og efterkommere. Giv ikke op. Sådan er det at cykle for fred. Vi er fra alle lande på kloden. Hvor længe skal vi vente på løsningen? Læg pres på vore regeringer alle steder for at stoppe konflikten".

En officiel repræsentant taler: "I invaderer os med cykler, "andre" invaderer os med tanks og våben."

Turens første dag er ikke slut. Alle deltagerne får gratis mad i Eddé Sands. Et overdådigt smukt hotel ved kysten. Lys i vandet under palmerne. Alle er bjergtagne og tænker på flygtningelejrene tidligere på dagen. Vi får drinks og senere mad og vin. Og så er der musik og dans.

Lørdag 10/10 Af sted i bus. Ingen vand, ingen kaffe. Men vi får mange vandflasker, da varmen gør os meget tørstige. Høj stemning. Ilana har sin tromme med og får alle til at danse og være med i råbekor:

*"I am from here, and you are from there,
we want peace everywhere
Lebanon - Syria - Jordan - Palestine
YYYYEEEEAAAAHHHHHHHHHHHHH!!!!!!"*

råbene gentages på arabisk, som Ilana også mestrer.

Vi skal ud og cykle. Det tager sin tid at få alle cyklerne i gang; men snart går det rask af sted trods huller i asfalten og løst grus i siderne. Folk er ude og se på optøget. Vi har politibil med blå lamper forude, politi der stopper trafik fra sideveje og sender os uskadt gennem vejkryds. Bag os har vi bus, der kan samle trætte cyklister op og ambulance til evt. tilskadekomne. Snart er der pauser, hvor vi får vand og kager.

Vi cykler gennem landsbyer og folk vinker til os. Nogle bakker må vi trække cyklen op ad. Når det så går ned ad bakke, må man passe på ikke at få cyklen i for høj fart. Jeg var bange for at miste herredømmet over cyklen. Det er meget varmt. Jeg føler mig svedig og fluerne sværmer om mig.

Danskerne til Jerusalem

Tirsdag 20/10 cykler de øvrige deltagere til Bel'een og Nil'een, medens det danske hold tager lokal bus mod Jerusalem anført af Hanne.

Vi går fra hotel Manna ad villaveje mod busstationen. Den sidste del af gåturen i meget tæt bytrafik i Ramallah. Der er virkelig mange mennesker i gaderne. Lokalbussen kører os til Kalandia, turens største forhindring. Et kontrolsted af beton og stål, en folkeretslig passage mellem 2 af Israels besatte områder. Det tager ca en time at komme igennem en af 5 løbeganke, så solide at et næsehorn ikke kommer igennem. Det er tilfældigt hvilken bås, der åbnes. Snart den ene - snart den anden. Man venter og venter. Hvor må det være svært for folk, der skal på arbejde hver eneste dag at blive udsat for denne kontrol.

Kalandia Checkpoint er slusen, den snævre adgang til Jerusalem

Udsnit af MUREN ved Bethlehem.

Hebron

Vi kører væk i vore store flotte turistbusser. Vore cykler venter og vi skal cykle ind i Hebron. Den meget omtalte by, hvor bosætterne tager flere og flere lejligheder. Rigtig mange mennesker i gaderne. Lidt anspændt stemning. Men pigerne smiler og deler mange af vore små blade ud, der fortæller om formålet med vores tur. Vi nærmer os centrum og håber at få adgang til den gamle bydel. Vi står der med alle vore cykler og ser på det kontrolsted der er bygget tværs over gaden. Man fortæller om de ca 2000 israelske soldater, der passer på de mindst 400 bosættere, som siden 1979 har besat Hebron centrum. Vi får ikke lov at gå ind i den gamle by med Ibrahim-moskeen, hvor Abraham og Sara skulle ligge begravet. Derfor et helligt sted for flere religioner. Højt over kontrolstedet kommer 4 israelske soldater til syne med deres maskingeværer.

Deltagerne orienteres om besættelsen af Hebron.

Der skal overnattes i Bethlehem i sovesale. Vi er mange, der bærer vores madras op på taget, og sover ind under Bethlehems stjerner.

Mandag 19/10. Næste morgen har vi fint udsyn over byen med bosættelserne i højderne omkring. Og MUREN skærer sig gennem landskabet.

Vi kører til Al-Ram og ser legepladsen sponsoreret af FTW. Og videre til et mindesmærke fra den første Intifada. Sammen med nogle spejdere nedlægger Detta en stor krans fra FTW. Der bliver sunget og holdt 2 min stilhed. Vi går til mødelokalet, hvor borgmesteren talte. Der blev spurgt: "Hvordan kan et demokrati have forskellige love for 2 befolknings grupper?" "Loven gælder kun for israelerne", var et af svarene.

Vi kørte med bus og cyklede noget af vejen til Ramallah. Vi skulle nedlægge krans ved Arafats sarkofag. Hele anlægget med Arafats mausoleum er meget pompøst i hvidt marmor. Jeg skævede op til vinduerne, hvor Arafat selv modtog os med Human Rights March juleaften 2003.

Vi kunne vælge rute på 20 eller 48 km, sidst på dagen er alle tilbage på de to hoteller i Beirut. Cyklerne overgivet til "Beirut by Bike", som vi har lejet dem af, og som kører dem ud til startstederne.

Hjemme på hotellet drejer al snak sig om mit pas. Jeg kan ikke komme ind i Syrien. Skal jeg rejse hjem? Skal jeg tage til den danske ambassade? Det er lørdag og der er lukket. Gode råd er dyre. Stine Krogh-Pedersen fra FTW er "tilfældigvis" i Beirut. Hun dukker op på hotellet og sammen med Dorthe Lemke bliver alle muligheder drøftet. Det besluttet, at jeg bliver i Beirut, medens alle andre deltagere er i Syrien. Der skal så skaffes en flybillet til mig fra Beirut til Amman i Jordan om 3 dage. Altså Stine, Dorthe og jeg går på en internetcafe og køber en flybillet.

Klar til start.

Ingerrethe med den rød-hvide vest som vi danskere bar.

Skal jeg skifte hotel allerede næste morgen? Alt løser sig ved de venlige arrangørers hjælp. Det er ikke for ingenting, at de går med sorte T-shirts med skriften på ryggen: "Ask me!"

Søndag 11/10 Af sted fra hotellet med al bagage i busserne. Min ligger øverst. Jeg får lov at følge med i dagens program, og skal så tilbage til Beirut, når de andre fortsætter til Syrien.

Vi kører nordpå langs kysten til Eddé Sands igen, går rundt og nyder parken og den toltalt hvide sandstrand. Alle strandsten og tangrester blev fjernet af en mand, der lå med en stor håndsigtte. På parkeringspladsen var der fotograferinger af grupperne.

Snart skulle vi cykle mod nord langs kysten i den dejlige brise langs Middelhavet. Efter flere stop undervejs nåede vi til Tripoli.

Her bød borgmesteren os velkommen, og sagde tak fordi vi var kommet. Vi fik hver en dejlig stor madkasse på byens regning. Efter megen snak og kontakter mellem alle kvinderne var der afgang med busserne mod Syrien.

Jeg stod tilbage med min bagage og vinkede. Fik lov at køre i en personbil med arrangørerne til Beirut. Vi kørte til Legend Hotel og de fantastiske arrangører blev bare og forhandlede for mig - mere end en time til prisen for værelset i 3 dage var fordelagtig for mig. Da mit dankort var kørt gennem automaten og jeg havde nøglen til værelset, sagde Osama, den flinke arrangør: "Can I leave you now?"

Mandag til onsdag 12. -14/10.

Dejligt at slappe af på sit eget hotel i Beirut, når det nu ikke kan være anderledes. Straks mandag kørte jeg til Den Danske Ambassade i Beirut. Svær at finde, da den sammen med Den Norske Ambassade ligger bag Den Britiske - og flere andre ambassader med fælles parkeringsplads.

I forkontoret blev jeg bedt om at ringe og bestille tid. De har deres regler, fik jeg at vide. Ude på parkeringspladsen fik jeg vist retningen til en lille kiosk, hvorfra jeg så ringede - og på dansk blev bedt om at komme med det samme, I forkontoret blev min taske undersøgt nøje og kamera deponeret. Jeg blev gennemlyst og fik en snor om halsen med skiltet "Visitor". Blev så ført af den ene vagt til den næste. Forbi en stor glastrude, hvor bevæbnede vagter sad og holdt øje - og endelig - op med elevatoren.

Elskværdige Jackline fik forelagt min sag og forsvandt så ind bagved for at undersøge, om jeg kunne forenes med gruppen i Amman som planlagt. Hun kom tilbage med godt nyt. Havde ringet til de rigtige steder og jeg skulle kunne fortsætte rejsen uden problemer.

Jeg lovede at ringe til hende, når jeg var kommet gennem lufthavnen i Amman. Der blev ringet efter en ledsager, og jeg blev højtideligt ført forbi alle vagterne ud i det fri.

Fri og fri er nu så meget sagt. Jeg havde besluttet at gå ned ad bakke mod Strandpromenaden, I ambassadekvarteret var der bevæbnede vagter på alle gadehjørner, skilderhuse med sandsække om og store ruller med pigtråd, som var lige parat til at rulle hen og spærre en gade. Et sted stod en soldat netop med en snor i hånden, der var bundet til den meterhøje rulle pigtråd. Soldaterne var meget høflige over for mig. Der var ingen andre ude at gå tur i området.

Gik en tur langs stranden. Strandvejen var en motorvej med tæt intens trafik. Ud mod havet blev bygget på masser af 10 - 20 etagers højhuse. Stranden var blokeret af restaurationer og virksomheder. Nogle få solbrune mænd var ude og bade, tage solbad eller lystfiske. Enkelte kvinder gik på strandpromenaden. Masser af affald, ikke på gaden; men kastet på skrænten ned mod havet.

Vi går hen til et meget omtalt hus (som også har været vist i TV-avisen i Danmark). Her kom "man" om natten og satte dynamit på dørene og 7 familier blev sat ud af huset. Disse mennesker boede nu på 3. måned på fortovet. Vi så deres sofaer, borde, stole og husgeråd. Det er amerikanere, der er flyttet ind. Det tirrede vore søde californiske deltagere.

Her gik Susie hen og råbte ind mod alle hængelåsene. "Vi er amerikanere Vi ønsker at tale med jer!" Der kom intet svar. Jeg råbte: "I skammer jer!"

Vi stod der kvinder fra mere end 20 lande. "Er det sådan man får en bolig i dit land?" "Nej, sådan er det ikke hos os." "Hos os bliver man straffet, hvis man tager et hus, som man ikke ejer."

På afstand kunne vi se, at på samme hus tag var rejst en stander, med snore spændt ud til siderne. Her blafrede mere end 20 israelske flag.

Østjerusalem

Vi fortsætter på motorvejen og kan se Jerusalems mure på venstre hånd og stopper i Østjerusalem, som Israel med hård hånd vil tømme for palæstinensere, I et stort telt er der kort, diagrammer og plakater, der fortæller, hvad Israel har gang i. Der er længere gennemgang af taktikken. Man stjæler husene fra palæstinenserne og "hokus pokus" har man en "ren" by inden 2020.

Det drejer sig om Silwan området i Bustan kvarteret, som skal rives ned (Nævnt i Goldstone-rapport afsnit 1534-1537 eller 1567-1570) Det kan dreje sig om 60.000 eller flere palæstinensere i Østjerusalem, der risikerer at få deres hjem ødelagt. Vore guider kunne ikke forstå, at ingen begriber, hvad der foregår. Hvorfor griber verdenssamfundet ikke ind? Man appellerede til os om hjælp.

Israel erobrede den arabiske del af byen ved Seksdageskrigen i 1967 og annekterede hovedstaden ved lov i juni 1967. Den arabiske del, der har 250.000 indbyggere, blev underlagt Vestjerusalems kommunaladministration. Indbyggerne blev ikke israelske statsborgere, men bosiddende i Israel. EU har aldrig anerkendt den israelske annektering af Østjerusalem.

Vi fik udleveret nedenstående brev med en bøn om, at Israel vil respektere internationale love. Brevet oversat fra engelsk og forkortet.

Jerusalem Byråd har besluttet at nedrive 88 huse 1500 mennesker bliver hjemløse

I Silwan området i Bustan Kvarteret er folk angste, bekymrede og anspændte over at blive hjemløse.

Byrådets plan, E/J/9 (Øst Jerusalem og byplanens nummer er 9). Planen indebærer at 88 bygninger (med 115 familier) skal rives ned.

1500 mennesker (kvinder, mænd, børn og gamle) vil blive hjemløse. Boligerne, som de mister, har de arvet efter deres forældre eller bedsteforældre. De fleste huse er bygget før staten Israel blev oprettet.

Nedrivningen af husene i Bustan Kvarteret ventes at blive efterfulgt af nedrivning af 60% af husene i Wadi Hilma kvarteret i den samme landsby. Årsagen til nedrivningen skulle være, at de enten er bygget uden byggetilladelse eller ligger på steder af stor arkæologisk værdi.

Inden besættelsen i 1948 blev området kaldt Al Tour Kvarteret eller Kong Davids Område.

De israelske myndigheder vil lave national park, Kong Davids Hellige Have. Målet er at fjerne alle tegn på menneskelig tilstedeværelse i området

Endemålet for Israels aktion er at påtvinge en jødisk atmosfære i hele området og forflytte palæstinensiske Jerusalem-indbyggere. Planen er, at år 2020 vil Jerusalem kun have ca 12% palæstinensiske indbyggere.

Vi bønfalder det internationale samfund om at tvinge Israel til at respektere internationale love. Vi anmoder Israel om at stoppe angreb på os og give os vores simple ret til overlevelse på vores jord (hjemland) i vore huse i sikkerhed og værdighed.

Jordan

Onsdag eftermiddag tog jeg så flyet til Amman. Afgang kl 17. Ankomst 16.45. (tidsforskel).

Tog en taxa til Landmark Hotel (tidligere SAS Radison). Tip - Top luksus. For et par år siden havde der været terror-angreb på dette hotel og et par andre hoteller i området. Så tasker og alle personer blev gennemlyst som i en lufthavn. Senere på aftenen vrimlede alle pigerne til hotellet, og jeg var igen en del af gruppen.

Torsdag 15/10. Turistministeriet i Jordan arrangerer alt omkring os. Vi har turistpolitiet med os. De kører busserne og sørger for trafikreguleringerne, 1 dag cykler vi til Jordan Universitet, hvor der er stor modtagelse. Senere spiser vi frokost, og der er gode spredte samtaler mellem cyklisterne og de studerende. Og der er tid til afslapning på store græsplæner. Vi cykler videre til Citadel Hill og Jebal Qala'a. Det er flotte ruiner fra romernes tid. Her er der en masse drager til rådighed, og nogle børn til at vise hvordan man flyver med dem. Dragerne var fremstillet af lokale landsbyboere. Senere er der kulturel aften i det gamle romerske amfiteater, hvor vi også spiste. Så var der musik, dans og retur til hotellet i busser.

Fredag 16/10. Af sted i busser til King Hussein Gardens, hvor der er musik og underholdning. Et stort kulturcenter med skulpturhave og børnemuseum.

Nu kommer en farlig cykeltur med stærkt skrånende terræn ned mod Det Døde Hav. Jeg valgte at sidde i bussen af sikkerhedsgrunde. Vi var ret mange i den bus. Det Døde Hav ligger 420 m under havets overflade og vandstanden falder med en meter om året på grund af fordampning og afledning af vand.

Det er aften, da vi når Amman Beach Resort. Vi indkvarteres i store telte lige i vandkanten. Der ligger madrasser i lange rækker og et tæppe til hver. Mange skal ud og bade i det salte vand.

Senere er der spisning, international aften og koncert med Aziz Maraqa og Razz.

Vestbredden/Palæstina

Lørdag 17/10 Afgang mod den jordansk-palæstinensisk/israelske grænse. Mange af de mellemøstlige deltagere kan ikke komme med. Der er tårevædet afsked med syrere, jordanere m.fl. Noget af vores bagage skal køres tilbage til Amman og udleveres på hjemvejen. Jeg tror også vore cykellastbiler havde ekstra arbejde. Alle cyklerne fra en bil til en anden til en tredie. "Men det havde vi folk til". Alt foregik i en gemytlig atmosfære.

Sidste år fik Follow The Women lov at cykle over Jordanfloden, I år kører vi i busser over King Hussein Bridge også kaldt Allenby Bridge. Vi ser til vores forfærdelse, at floden er uden en dråbe vand.

Vi kører til Allenby Grænsestation, hvor flere israelske flag vajer. Selv om alle vore pas er sendt til grænsestationen, bliver det en langsommelig affære. Vi blev gennemlyst, kropsvisiteret. Sandaler og bæltter særlig undersøgt. Mange blev holdt tilbage, da de havde for mange stempler i deres pas. Vi ankom ved 12-tiden. Da klokken var 16 manglede stadig en del deltagere at komme gennem paskontrollen.

Pludselig kom der fest over pigerne. Alle havde sange eller danse at bidrage med. Hele den triste hal genlød af pigelatter og muntre sange. Nu jubles der hver gang en deltager slipper gennem. Personalet så trætte ud. Ca klokken 18 var alle igennem, undtagen 2 fra Tyrkiet og én fra Algeriet. De tre blev sendt hjem via Amman.

Nu er det blevet halvmørkt, og vi skal ud at cykle. Kl 18.15 er vi af sted. Vi har ingen lygter på cyklerne; men vore hjælpebiler prøver at lyse for os. Der er ikke så langt. Vi cykler ind i en stor oplyst hal. Her bliver vi festligt modtaget med juice, vand og dadler i store æsker. Der er tørklæder og T-shirts til alle.

19.15 cykler vi videre til næste modtagelse i Jericho. De har ventet på os i mange timer. Vi får den dejligste mad. Der bliver holdt velkomsttaler og Detta repræsenterer os på smukkeste måde. Kørt til Palæstinensisk Akademi for Security and Science og vist rundt i undervisningslokalerne, bl. a. computerrum og træningssal. Der er mulighed for at tale med eleverne. Ud i busser og kørt til sted hvor vi skal sove. Vi er 4 i hvert værelse og får tiltrængt god nats søvn. Vi er på landet. Her er fuglesang i buskene uden for vinduesnettene næste morgen.

Søndag 18/10 Vi har overnattet på nybygget feriested. Der var heste i stalden og rigtig hyggeligt. Yassir Arafats gamle hest er på pension i stalden. Ude i busserne på vej mod Hebron er der som de andre dage gode samtaler på kryds og tværs mellem pigerne af de forskellige nationaliteter.

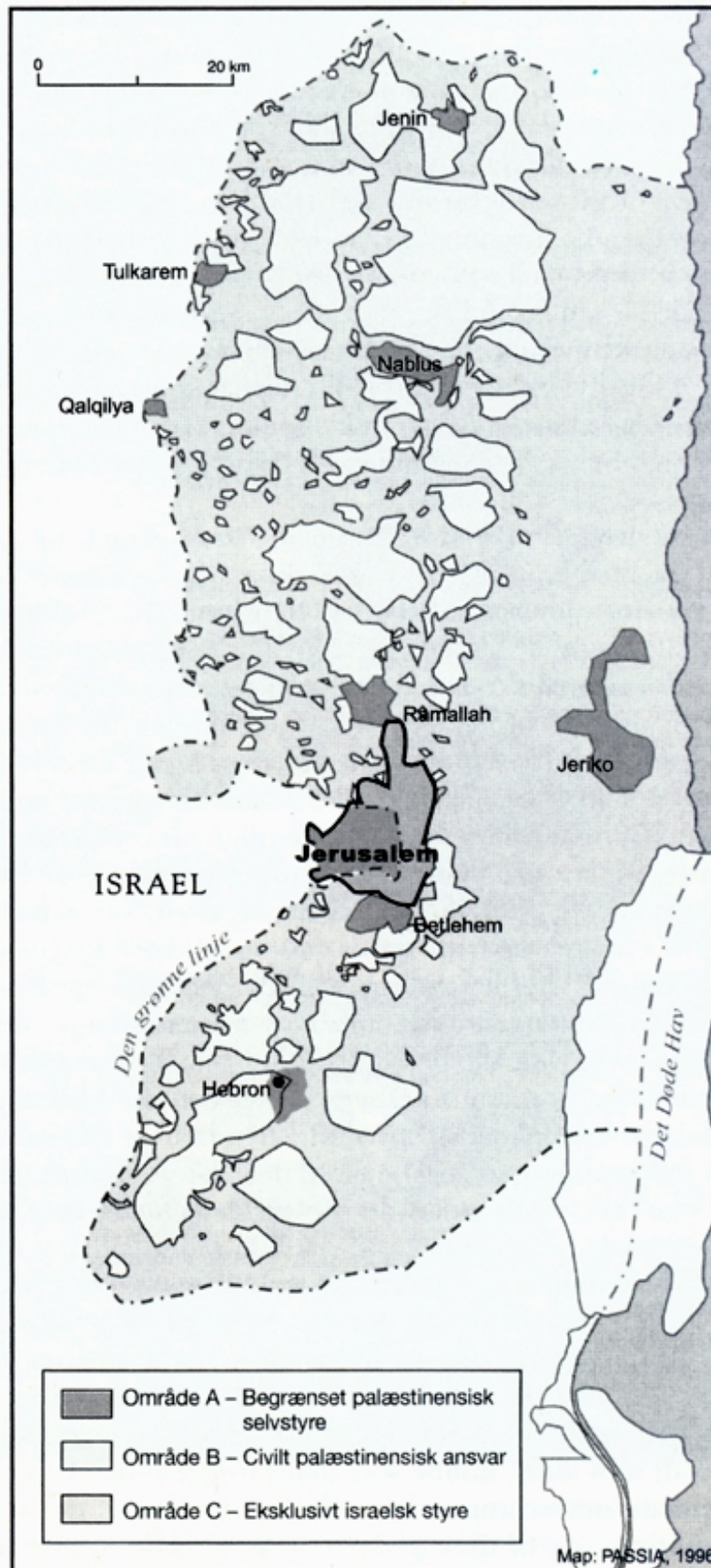
Palæstinensisk politi har forladt os. Nu holder israelere øje med os. Kører til legepladsen i Jericho, som Follow The Women har doneret penge til.

Vi får gennemgået 3 slags israelske justitszoner.

Se på kortet fra Ilan Pappés bog: Et land 2 folk side 281.

Vi kører på motorvej i store israelske busser. Der er højspændingsledninger i luften og tykke vandledninger, der af og til dukker frem af jorden langs asfalten. Der er intet, som stopper os. Selv om Vestbredden har 613 forhindringer for palæstinenserne, heraf er 68 af dem bemandede kontrolposter. (Goldstone-rapport afsnit 1530 eller -1563, alt efter hvilken udgave man læser).

Jeg sidder ved siden af en journalist fra Australien. Vi taler om hendes mor. Hun har en stor plantage med valnøddetræer og ægte kastanier. Netop da passerer vi et stort område, hvor der står ca 20 cm høje stubbe - nok fra oliventræer. Golde stubbe række efter række. Jeg spørger hende, om hendes mor ville bryde sig om, at "nogen" kom og fældede hendes træer?

*Kort 5.
Den midlertidige
Oslo-aftale,
28. september
1995.*